Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

6 iunie 2013*

„Regulamentul (CE) nr. 343/2003 — Determinarea statului membru responsabil — Minor neînsoțit — Cereri de azil depuse succesiv în două state membre — Absența unui membru al familiei minorului pe teritoriul unui stat membru — Articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003 — Transferul minorului în statul membru în care acesta a depus prima cerere — Compatibilitate — Interesul superior al copilului — Articolul 24 alineatul (2) din cartă”

În cauza C-648/11,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Regatul Unit), prin decizia din 14 decembrie 2011, primită de Curte la 19 decembrie 2011, în procedura

**The Queen**, la cererea:

**MA,**

**BT,**

**DA**

împotriva

**Secretary of State for the Home Department,**

cu participarea:

**The AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (UK),**

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul L. Bay Larsen (raportor), președinte de cameră, domnul K. Lenaerts, vicepreședinte al Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a patra, domnii U. Lõhmus și M. Safjan și doamna A. Prechal, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: doamna A. Impellizzeri, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 5 noiembrie 2012,

* Limba de procedură: engleza.

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru MA și BT, de S. Knafler, QC, de K. Cronin, barrister, și de L. Barratt, solicitor;

— pentru DA, de S. Knafler, QC, de B. Poynor, barrister, și de D. Sheahan, solicitor;

— pentru The AIRE Centre (Advice on Individual Rights in Europe) (UK), de D. Das, solicitor, de R. Hussain, QC, și de C. Meredith, barrister;

— pentru guvernul Regatului Unit, de C. Murrell, în calitate de agent, asistată de S. Lee, barrister;

— pentru guvernul belgian, de T. Materne, în calitate de agent;

— pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vláčil, în calitate de agenți;

— pentru guvernul elen, de M. Michelogiannaki, în calitate de agent;

— pentru guvernul maghiar, de K. Szíjjártó, în calitate de agent;

— pentru guvernul olandez, de C. Wissels, de M. Noort și de C. Schillemans, în calitate de agenți;

— pentru guvernul suedez, de A. Falk, în calitate de agent;

— pentru guvernul elvețian, de O. Kjelsen, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de M. Condou-Durande și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 februarie 2013,

pronunță prezenta

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între MA, BT și DA, trei copii minori resortisanți ai unei țări terțe, pe de o parte, și Secretary of State for the Home Department (denumit în continuare „Secretary of State”), pe de altă parte, cu privire la decizia Secretary of State de a nu examina cererile de azil ale acestora depuse în Regatul Unit și de a propune transferul lor către statul membru în care depuseseră prima oară o cerere de azil.

## Cadrul juridic

*Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene*

3 Articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), care, astfel cum reiese din explicațiile referitoare la această dispoziție, se întemeiază pe Convenția privind drepturile copilului, încheiată la New York la 20 noiembrie 1989 și ratificată de toate statele membre, prevede la alineatul (2):

„În toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autorități publice sau de instituții private, interesul superior al copilului trebuie să fie considerat primordial.”

*Regulamentul nr. 343/2003*

4 Considerentele (3) și (4) ale Regulamentului nr. 343/2003 au următorul cuprins:

„(3) Concluziile [Consiliului European, cu ocazia reuniunii sale speciale de la Tampere, din 15 și 16 octombrie 1999,] exprimă […] faptul că [sistemul european comun de azil] ar trebui să includă, pe termen scurt, o metodă clară și operațională pentru determinarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil.

(4) O astfel de metodă ar trebui să se întemeieze pe criterii obiective și echitabile atât pentru statele membre, cât și pentru persoanele în cauză. Ar trebui, în principiu, să facă posibilă determinarea rapidă a statului membru responsabil, astfel încât să garanteze accesul efectiv la procedurile pentru determinarea statutului de refugiat și să nu compromită obiectivul prelucrării rapide a cererilor de azil.”

5 Astfel cum reiese din considerentul (15) al regulamentului menționat, interpretat în lumina articolului 6 alineatul (1) TUE, acest regulament respectă drepturile, libertățile și principiile care sunt recunoscute în special de cartă. În special, acesta urmărește să garanteze solicitanților de azil, în temeiul articolelor 1 și 18 din cartă, respectarea deplină a demnității umane și a dreptului de azil.

6 Reiese din considerentul (17) al Regulamentului nr. 343/2003 că, în conformitate cu articolul 3 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul UE și la Tratatul FUE, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord a anunțat, printr-o scrisoare din 30 octombrie 2001, dorința de a lua parte la adoptarea și aplicarea regulamentului amintit.

7 Potrivit articolului 2 literele (c), (d) și (h) din regulamentul menționat, în sensul acestuia:

„(c) «cerere de azil» înseamnă cererea prezentată de un resortisant al unui stat terț care poate fi înțeleasă ca o cerere de protecție internațională din partea unui stat membru, în temeiul Convenției [privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951]. […]

(d) «solicitant» sau «solicitant de azil» înseamnă resortisantul unei țări terțe care a prezentat o cerere de azil cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;

[…]

(h) «minor neînsoțit» înseamnă persoana necăsătorită, sub vârsta de 18 ani, care sosește pe teritoriul statului membru neînsoțit de un adult responsabil pentru el în temeiul legii sau al cutumei și atât timp cât aceștia nu sunt luați în întreținere efectiv de o asemenea persoană […]”

8 Articolul 3 din Regulamentul nr. 343/2003, care face parte din capitolul II din acesta, intitulat „Principii generale”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Statele membre examinează cererea de azil prezentată de un resortisant al unei țări terțe oricăruia dintre ele, la frontieră sau pe teritoriul statului membru în cauză. Cererea este examinată de un singur stat membru, și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), fiecare stat membru poate examina o cerere pentru azil care îi este prezentată de un resortisant al unei țări terțe, chiar dacă această examinare nu este responsabilitatea sa în temeiul criteriilor prezentate de prezentul regulament. […]”

9 În vederea determinării „statului membru responsabil” în sensul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 343/2003, articolele 6-14 din acesta, care figurează în capitolul III, prevăd o listă de criterii obiective și ierarhizate.

10 Articolul 5 din Regulamentul nr. 343/2003 prevede:

„(1) Criteriile pentru determinarea statului membru responsabil sunt aplicate în ordinea în care acestea sunt prezentate în acest capitol.

(2) Statul membru responsabil în conformitate cu aceste criterii este determinat pe baza situației existente în momentul în care solicitantul de azil a prezentat prima oară cererea sa de azil unui stat membru.”

11 Articolul 6 din regulamentul menționat prevede:

„În cazul în care solicitantul de azil este un minor neînsoțit, statul membru responsabil de examinarea cererii este acela unde un membru al familiei sale se află în mod legal, cu condiția ca aceasta să fie în interesul superior al copilului.

În absența unui membru al familiei, statul membru responsabil de examinarea cererii este acela în care minorul și-a prezentat cererea de azil.”

12 Articolul 13 din Regulamentul nr. 343/2003 are următorul cuprins:

„Atunci când niciun stat membru responsabil de examinarea cererii de protecție internațională nu poate fi desemnat pe baza criteriilor menționate în prezentul regulament, primul stat membru în care a fost prezentată cererea de azil este responsabil de examinarea acesteia.”

*Directiva 2005/85/CE*

13 Articolul 25 din Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO L 326, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 242), intitulat „Cereri inadmisibile”, prevede:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu [Regulamentul nr. 343/2003], statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține statutul de refugiat în conformitate cu Directiva 2004/83/CE [a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate (JO L 304, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 52)], în cazul în care cererea se consideră inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de azil ca inadmisibilă în temeiul prezentului articol în cazul în care:

(a) un alt stat membru a acordat statutul de refugiat;

[…]

(f) solicitantul a depus o cerere identică după adoptarea unei hotărâri finale;

[…]”

## Litigiul principal

*Cazul MA*

14 MA este o resortisantă eritreeană, născută la 24 mai 1993, care a sosit în Regatul Unit la 25 iulie 2008, unde a depus o cerere de azil imediat după sosire.

15 Întrucât s-a constatat că MA depusese deja o cerere de azil în Italia, autoritățile din Regatul Unit au solicitat autorităților italiene să o reprimească în conformitate cu dispozițiile relevante din Regulamentul nr. 343/2003, ceea ce acestea au acceptat să facă la 13 octombrie 2008.

16 Transferul în Italia, care ar fi trebuit să intervină la 26 februarie 2009, nu a fost executat. MA a formulat o acțiune la High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) pentru a contesta legalitatea transferului dispus.

17 La 25 martie 2010, Secretary of State a decis, în aplicarea articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 343/2003, să examineze cererea de azil. Ulterior, i-a fost acordat statutul de refugiat.

18 Secretary of State a invitat-o pe MA să își retragă acțiunea, însă aceasta a refuzat.

*Cazul BT*

19 BT, născută la 20 ianuarie 1993, este de asemenea o resortisantă eritreeană. Aceasta a sosit în Regatul Unit la 12 august 2009, unde, în următoarea zi, a depus o cerere de azil.

20 Întrucât s-a constatat că BT depusese deja o cerere de azil în Italia, autoritățile britanice au solicitat autorităților italiene să o reprimească, ceea ce acestea au acceptat să facă la 28 septembrie 2009.

21 La 4 decembrie 2009, BT a fost transferată în Italia.

22 Ea a formulat o acțiune la High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) pentru a contesta legalitatea transferului în Italia. În urma unei decizii pronunțate de instanța menționată la 18 februarie 2010, BT a putut reveni în Regatul Unit la 26 februarie 2010.

23 La 25 martie 2010, Secretary of State a decis să examineze, în aplicarea articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 343/2003, cererea de azil depusă de BT. Statutul de refugiat i-a fost acordat, însă aceasta nu a acceptat să își retragă acțiunea.

*Cazul DA*

24 DA, resortisant irakian, a sosit în Regatul Unit la 20 noiembrie 2009, unde a solicitat azil la 8 decembrie 2009. Întrucât DA a recunoscut că depusese deja o cerere de azil în Țările de Jos, autoritățile olandeze au fost solicitate pentru a-l reprimi, ceea ce acestea au acceptat să facă la 2 februarie 2010.

25 La 14 iulie 2010, Secretary of State a dispus transferul lui DA în Țările de Jos. Cu toate acestea, în urma unei acțiuni formulate de DA la 26 iulie 2010 la High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), s-a decis ca transferul să nu fie executat. Între timp, Secretary of State a acceptat să examineze cererea de azil în temeiul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 343/2003.

**Procedura din litigiul principal și întrebarea preliminară**

26 Cele trei cauze au fost conexate în litigiul principal.

27 Printr-o hotărâre din 21 decembrie 2010, High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) a respins acțiunile reclamanților din litigiul principal și a statuat că, în temeiul articolului 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003, un minor neînsoțit care formulează o cerere de azil și care nu are niciun membru de familie prezent în mod legal pe teritoriul unui stat membru poate fi trimis înapoi în statul membru în care a formulat prima oară o cerere de azil.

28 MA, BT și DA au declarat apel împotriva acestei hotărâri la Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division).

29 În decizia de trimitere, instanța amintită observă că niciunul dintre reclamanții din litigiul principal nu are vreun membru de familie, în sensul Regulamentului nr. 343/2003, care să se afle în mod legal pe teritoriul unui stat membru.

30 Acțiunile lor au fost examinate împreună întrucât toți trei solicitaseră azil în Regatul Unit în calitate de „minori neînsoțiți" și, în fiecare caz, Secretary of State a clasat, într-o primă fază, cererile de azil pentru motive întemeiate pe caracterul sigur al celor două state membre în care intenționa să îi trimită.

31 Instanța de trimitere consideră că este semnificativ că folosirea termenilor „a prezentat prima oară cererea sa" la articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 343/2003 nu a fost reluată la articolul 6 al doilea paragraf din regulamentul respectiv, al cărui text prevede doar că „și-a prezentat cererea". În plus, aceasta subliniază că, în ierarhia criteriilor prevăzute în capitolul III din regulamentul menționat, minorii neînsoțiți ocupă primul loc.

32 În ceea ce privește admisibilitatea întrebării, instanța de trimitere arată printre altele că există încă un aspect în litigiu nesoluționat între părți sub forma unei cereri de daune interese formulate de BT.

33 În aceste condiții, Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În temeiul [Regulamentului nr. 343/2003], în cazul în care un solicitant de azil, minor neînsoțit, fără membri ai familiei prezenți în mod legal în alt stat membru, a prezentat cereri de azil în două sau în mai multe state membre, care stat membru este responsabil de examinarea cererii de azil în conformitate cu articolul 6 al doilea paragraf din regulamentul menționat?"

**Cu privire la întrebarea preliminară**

*Cu privire la admisibilitate*

34 Guvernul belgian susține, cu titlu principal, că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă.

35 Acesta pretinde în special că, întrucât Secretary of State a acceptat să examineze cererile de azil depuse de reclamanții din litigiul principal, nu mai există în mod real un litigiu principal. Problema dacă criteriul prevăzut la articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003 ar desemna ca „stat membru responsabil" Regatul Unit sau primul stat membru în care reclamanții din litigiul principal au depus o cerere de azil nu ar avea în prezent decât un caracter academic în ceea ce îi privește pe reclamanții menționați, iar un răspuns ar fi util doar pentru alte cauze cu care sunt sau cu care ar putea fi sesizate instanțele naționale.

36 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, procedura instituită prin articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale, cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiilor pe care urmează să le soluționeze (a se vedea printre altele Hotărârea din 12 martie 1998, Djabali, C-314/96, Rec., p. I-1149, punctul 17, Hotărârea din 20 ianuarie 2005, García Blanco, C-225/02, Rec., p. I-523, punctul 26, și Hotărârea din 15 septembrie 2011, Unió de Pagesos de Catalunya, C-197/10, Rep., p. I-8495, punctul 16).

37 Întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub propria răspundere și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. Curtea poate refuza să statueze asupra unei cereri de decizie preliminară formulate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică ori atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 12 octombrie 2010, Rosenbladt, C-45/09, Rep., p. I-9391, punctul 33 și jurisprudența citată).

38 În speță, trebuie arătat că, în decizia de trimitere, instanța de trimitere a precizat că este necesar să se pronunțe cu privire la cererea de daune interese cu care a fost sesizată de BT.

39 Or, acordarea unor eventuale daune interese lui BT ar fi afectată prin răspunsul la întrebarea adresată.

40 Având în vedere existența unei astfel de cereri de daune interese, care face parte integrantă din cauza principală, întrebarea preliminară rămâne relevantă pentru soluționarea litigiului cu care este sesizată instanța de trimitere.

41 În aceste condiții, întrebarea adresată nu prezintă un caracter ipotetic, iar cererea de decizie preliminară este, așadar, admisibilă.

*Cu privire la fond*

42 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care un minor neînsoțit, care nu are niciun membru al familiei prezent în mod legal pe teritoriul unui stat membru, a depus cereri de azil în mai multe state membre, desemnează ca „stat membru responsabil" statul membru în care minorul respectiv a depus prima sa cerere sau pe cel în care minorul se află după ce a depus acolo ultima sa cerere de azil.

43 În această privință, trebuie amintit de la bun început că, potrivit articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 343/2003, cererea de azil este examinată de un singur stat membru, și anume acela pe care criteriile stabilite în capitolul III îl desemnează ca fiind responsabil.

44 Potrivit articolului 5 alineatul (1) din regulamentul respectiv, criteriile pentru determinarea statului membru responsabil sunt aplicate în ordinea în care acestea sunt prezentate în capitolul III menționat.

45 Reiese din articolul 5 alineatul (2) din același regulament că statul membru responsabil în conformitate cu criteriile prevăzute la articolele 6-14 din acesta este determinat pe baza situației existente în momentul în care solicitantul de azil a prezentat prima oară cererea sa de azil unui stat membru. Această dispoziție nu poate avea ca obiect modificarea sensului criteriilor menționate. Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctul 56 din concluzii, ea vizează numai să determine cadrul în care criteriile amintite trebuie aplicate pentru stabilirea statului membru responsabil.

46 Primul dintre criteriile prevăzute în capitolul III din Regulamentul nr. 343/2003 este cel de la articolul 6 din acesta, care permite desemnarea statului membru responsabil de examinarea unei cereri depuse de un minor neînsoțit în sensul articolului 2 litera (h) din regulamentul respectiv.

47 Potrivit primului paragraf al articolului 6 menționat, statul membru responsabil de examinarea unei cereri depuse de un minor neînsoțit este acela unde un membru al familiei sale se află în mod legal, cu condiția ca aceasta să fie în interesul superior al copilului.

48 În speță, reiese din decizia de trimitere că niciun membru al familiilor reclamanților din litigiul principal nu se află în mod legal într-un stat membru și că, prin urmare, statul membru responsabil trebuie să fie desemnat în temeiul articolului 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003, care prevede că responsabilitatea aparține statului membru „în care minorul și-a prezentat cererea de azil”.

49 Acești termeni nu permit prin ei înșiși să se stabilească dacă cererea de azil vizată este prima cerere în acest sens depusă de minorul în cauză într-un stat membru sau cea pe care a depus-o ultima oară într-un alt stat membru.

50 Cu toate acestea, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii trebuie să se țină seama nu numai de termenii utilizați, ci și de contextul în care apare aceasta, precum și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (a se vedea printre altele Hotărârea din 29 ianuarie 2009, Petrosian, C-19/08, Rep., p. I-495, punctul 34, și Hotărârea din 23 decembrie 2009, Detiček, C-403/09 PPU, Rep., p. I-12193, punctul 33).

51 În ceea ce privește contextul articolului 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003, pe de o parte, trebuie arătat că utilizarea expresiei „a prezentat prima oară cererea sa”, folosită la articolul 5 alineatul (2) din regulamentul amintit, nu a fost reluată la articolul 6 al doilea paragraf din respectivul regulament. Pe de altă parte, această ultimă dispoziție face referire la statul membru „în care minorul și-a prezentat cererea de azil”, în timp ce articolul 13 din același regulament prevede expres că „primul stat membru în care a fost prezentată cererea de azil este responsabil de examinarea acesteia”.

52 Or, presupunând că legiuitorul Uniunii a avut intenția de a desemna, la articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003, „primul stat membru” ca fiind responsabil, acest lucru ar fi fost exprimat în aceiași termeni preciși ca la articolul 13 din regulamentul menționat.

53 Prin urmare, expresia „statul membru […] în care minorul și-a prezentat cererea de azil” nu poate fi înțeleasă ca indicând „primul stat membru în care minorul și-a prezentat cererea de azil”.

54 În plus, articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003 trebuie de asemenea interpretat având în vedere obiectivul său, care constă în a acorda o atenție specială minorilor neînsoțiți, precum și având în vedere obiectivul principal al acestui regulament, care, astfel cum se arată în considerentele (3) și (4), urmărește să garanteze un acces efectiv la o evaluare a statutului de refugiat a solicitantului.

55 Or, dat fiind că minorii neînsoțiți formează o categorie de persoane deosebit de vulnerabile, trebuie ca procedura pentru determinarea statului membru responsabil să nu se prelungească mai mult decât este strict necesar, ceea ce presupune ca, în principiu, aceștia să nu fie transferați într-un alt stat membru.

56 Considerațiile de mai sus se coroborează cu cerințele care rezultă din considerentul (15) al Regulamentului nr. 343/2003, potrivit căruia acesta din urmă respectă drepturile fundamentale și principiile care sunt recunoscute în special de cartă.

57 Astfel, printre drepturile fundamentale respective figurează în special acela, prevăzut la articolul 24 alineatul (2) din cartă, de a se asigura că, în toate acțiunile referitoare la copii, indiferent dacă sunt realizate de autorități publice sau de instituții private, interesul superior al copilului este considerat primordial.

58 Așadar, articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003 nu poate fi interpretat astfel încât să contravină dreptului fundamental menționat (a se vedea prin analogie Hotărârea Detiček, citată anterior, punctele 54 și 55, precum și Hotărârea din 5 octombrie 2010, McB., C-400/10 PPU, Rep., p. I-8965, punctul 60).

59 În consecință, deși interesul minorului este menționat explicit doar la primul paragraf al articolului 6 din Regulamentul nr. 343/2003, articolul 24 alineatul (2) din cartă coroborat cu articolul 51 alineatul (1) din aceasta are ca efect că, în toate deciziile adoptate de statele membre în temeiul celui de al doilea paragraf al articolului 6 amintit, interesul superior al copilului trebuie de asemenea să fie considerat primordial.

60 Această luare în considerare a interesului superior al copilului impune în principiu ca, în împrejurări precum cele care caracterizează situația reclamanților din litigiul principal, articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003 să fie interpretat în sensul că desemnează ca responsabil statul membru în care minorul se află după ce a depus acolo o cerere.

61 Astfel, în interesul minorilor neînsoțiți, este necesar, după cum reiese de la punctul 55 din prezenta hotărâre, ca procedura pentru determinarea statului membru responsabil să nu se prelungească inutil, ci să li se asigure acestora un acces rapid la procedurile pentru determinarea statutului de refugiat.

62 Această metodă de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil depuse de un minor neînsoțit care nu are un membru al familiei pe teritoriul unui stat membru este întemeiată pe un criteriu obiectiv astfel cum precizează considerentul (4) al Regulamentului nr. 343/2003.

63 În plus, o asemenea interpretare a articolului 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003, care desemnează ca responsabil statul membru în care minorul se află după ce a depus acolo o cerere, nu presupune, contrar celor susținute de guvernul olandez în observațiile sale scrise, ca minorul neînsoțit a cărui cerere de azil a fost respinsă pe fond într-un prim stat membru să poată apoi constrânge un alt stat membru să examineze o cerere de azil.

64 Astfel, reiese din articolul 25 din Directiva 2005/85 că, în afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul nr. 343/2003, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul are calitatea de refugiat în cazul în care cererea se consideră inadmisibilă întrucât, printre altele, solicitantul de azil a introdus o cerere identică după ce a fost adoptată o decizie finală împotriva sa.

65 Pe de altă parte, trebuie adăugat că, întrucât cererea de azil nu trebuie să fie examinată decât de un singur stat membru, statul membru care, în împrejurări precum cele din litigiul principal, este desemnat ca responsabil în temeiul articolului 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003 informează despre aceasta statul membru în care a fost introdusă prima cerere de azil.

66 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 343/2003 trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele din litigiul principal, în care un minor neînsoțit, care nu are niciun membru al familiei prezent în mod legal pe teritoriul unui stat membru, a depus cereri de azil în mai multe state membre, desemnează ca „stat membru responsabil" statul membru în care se află minorul respectiv după ce a depus acolo o cerere de azil.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

67 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

**Articolul 6 al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele din litigiul principal, în care un minor neînsoțit, care nu are niciun membru al familiei prezent în mod legal pe teritoriul unui stat membru, a depus cereri de azil în mai multe state membre, desemnează ca „stat membru responsabil" statul membru în care se află minorul respectiv după ce a depus acolo o cerere de azil.**

Semnături